

„Петрушко!“ извика старата леля Рада и залжкжт ѝ се задржсти на гърлото, та ратая Мартин трябваше да я удрия силно по гърбжт, иначе щеше да се задави.

„В града ли?“ запита бащата и изпусна вилицата си.

„Да“, отговори Петрушко, „чини ми се, че там ще бъде по-добре, отколкото тук“.

„Петрушко!“ извикаха в един глас ратаят и слугинята.

„Млжкни, глупаво момче!“ извика бащата.

Всички се умжлчаха.

И понеже на другия ден Петрушко пак има неприятност в училището, щом седнаха да ядат, той пак почна своето:

„Искам да ида в града при чичо!“

Този път никой нищо не каза, само бащата измжрмори:

„Простено да ти е, вжрви!“

II.

След три дни Петрушко, наистина, щеше да иде в града. Андрейко, ратая на селския воденичар, щеше да кара брашно в града, с неговата кола щеше да иде и Петрушко. Трябваше да потеглят сутринта рано, в три часа.

Тжкмо в уреченото време Петрушко чакаше пред портата. Макар и да беше топло майско време, той си нахлупи кожената шапка, защото му много приличаше. Майка му обви около шията дебел ясно-зелен шал. И понеже обущата му бяха скжсани, той си обу налжмките. „Това не вреди, каза леля Рада, защото има хубави червени чорапи“.

Майката изнесе една голяма торба с картофи и кошница с яйца — армаган за чичо му. За път тя беше опекла на Петрушка нещо като баничка с черешки в нея.

Селския кжрпач Черно излезе из портата си. Като видя Петрушка тжй нагласен, попита го: „Ами знаеш ли да се покланяш? В града без това не може!“

„Разбира се, мога!“ извика Петрушко и се поклони тжй бжрзо и низко, че калпака му се тжркули по улицата.

И кжрпача Черно каза: „Така, добре ще поминеш в града. До виждане — тази вечер!“

От тази подигравка Петрушко се изчерви като рак и надменно отговори:

„Няма вече да се вжрна! В града ще стана важен господин!“

И взе той сбгом с баща си, майка си, леля си, слугинята и ратая, качи се в колата на Андрешка, и потеглиха.